

WWW.UNILIB.RS

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 10. Септембра 1885.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10. — 5. — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације шиље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

Из Сијона.

Походи смо Сијон српски,
Гледали га на све стране,
Видели смо свежим духом
Задахнуте карловчане.

Видели смо цркву свету, —
Бео креч је са ње спао;
Е тако би све нам било,
Кад би Герман ту остао.

Видели смо комесара
— Он је некад српски знао —
Рад утехе српском роду,
Сад је само маџарао.

Видели смо и војнике
Под пушкама стојећ тио, —
Видели смо Аџу Зуба, —
Још се већма угојио.

Видели смо и Германа,
Не у саву, већ на јави, —
И деца су шапутала:
„Ко му очи закрвави?!“

Ал виде смо јоште нешто,
А то нам је данас главно:
Видели смо посланике
Изабране сложено, славно.

Њино око није сузно,
Споразум им с чела блиста;

На лицу им мирна збиља
— Као кад је савест чиста.

Реч се јоште није чула,
Она, што се мора чути,
Што је у њих усадио
Цео народ забринути.

Ал та реч је већ на усти
Ова реч је право наше;
Кад би патраг у нас пала,
Живот би нам отровала.

Видели смо све то лепо,
Па чему се надат' смемо?
Причекајте који часак, —
Видећемо, видећемо.

— н —

Карловачке занимљивости.

Истина да ја нисам посланик, али сам опет зато заједно са посланицима чекао два сата на карловачкој пијаци, кад се требао отворити сабор. Но и на пијаци се могло видити: „на чему смо.“ Око патријаршког двора лежи грдна гомила ђубрета; торњ цркве је пао; сат стао, у опште је било некакво велико: „јао.“ Посланик Његован, ратар из Лике, загледао се у све то, маше главом и вели: „Брате, по кући и реду ћеш најбоље познати газду.“ У онај пар је баш Герман Анђелић провирио кроз прозор. „Па ми смо се и скупили овде на мобу, да оправљамо“ — вели му Симо Радуловић, „јер су и са осталих црквених ствари попадали торњеви исто као и са карловачке цркве.“

Гомиле света бивале су све гушће и гушће. Толико народа има у Карловцима само онда, кад се патријар поставља, или онда, кад се мисли, да би требао да — и д е. „Зашто се посланицима не отвара саборница“ — питају са свих страна. „Кад се прочитало наименовање Германово, он је онда бацно саборске кључе у бунар,“ вели један. „А, дакле се зато г вори да му не остаје ништа друго, но да иде у бунар,“ вели други.

Међутим се чекало све дуже и дуже. Незадовољство међу посланицима и народом растило је. Нит се јавља хоћел бити сабора, нит се дворана отвара. Поновила се ова стара песма: „Та Србин кипи, кипи и чека. . .“ Ша опет беху три речи довољне да умире свет. Изговорио их је један „стари саборлија.“ „До јуче сте викали како су свакојаки,“ рече он, „а гле сад, тражите од њих да буду људи. Зир нисте унапред знали, с ким имате посла.“ И посланици и свет насмејаше се, па се онда умирише.

Напоследку се једва једанпут десило оно, што беше прописано, и ако мало друкчије. Сабор је отворен 10. септембра, и то га је отворио — црквењак. Управо 10. септембра беше отварање саборске дворане, а сабор је тек сутра дан отворен.

Ал да, 10 септембра беше још нешто. Изашао беше Герман да „чека“ краљевског комесара. Ми кажемо: да „чека“ а не да „до чека,“ јер га је „чекао“ на улици и под капијом по сата. Народ је опет чекао друго што, па кад виде Германа, он га је дочекао са ћутањем. Боже мој како је то страшно кад

народ у неким приликама микар само и ћути, а ка коли ће тек бити онда, кад — проговори.

Три владике стојале су под капијом саборске дворане и чекале. Најпре епископ Герман, „неизабрани патријарх,“ до њега епископ Стојковић, избрани патријарх, и напоследку епископ Василијан, ни бирани ни избрани. Свет, који је пролазио испод капије и ишао у саборску дворану, пролазио је поред Германа шеширом на глави, кад дође до „избраног патријара“ Стојковића, скидао је шешир и љубио га у руку, а поред епископа Василијана метао ја опет шешир на главу.

Ту под капијом, држао је Герман, како се то у господском свету вели — „цркв.“ Први му је прешао жандарски наредник и целивао га у руку. Добио је најпре б л а г о с л о в, па затим б л а г о с л о в о Германово. Они, који су пролазили, похватили су ове непрекидане речи из тог разговора:

„Мора да буде силе. . .“

„Ја ћу им показати. . .“

„Кад су ме наименовали. . .“

„Проклета светина, гура, гура. . .“

Сад тек, кад исписасмо ове речи, у великој смо неприлици. Ми смо мислили да је те речи, говорио Герман, па писмо ни питали, ал ето видимо е је могуће, да их је говорио и жандар. Но напоследку то ваљда и није тако важно да се зна.

После жандара прешао је Герману и Аца Зуб. Но Герман је Зуба канду узео био на зуб; бар се није на њега одвише смешкао. Али се у опште није

ПОДЛИСТАК

Шо сата у полицији.

Хумореска. Писао В. М.

Имао сам да извадим један акт из варошке полиције. Да не бих морао платити за преписивање, дошао сам, да тај потребни ми акт сам препишем. Варошки потпоручик није имао против тога шта, него ми изда дотично писмено и понуди ме, да у његовој писарници за једним маленим столом у ћошку свршим свој посао.

Беше већ девет сати, дакле званично се доба већ отпочело. Сео сам за сто и отпочех преписивање, а полицајни потпоручик седе опет за свој сто, исправио се на столицу, те у тој строго званичној позитури као да очекиваше, да му почну долазити разне „партаје.“ И заиста, не потраја дуго, а пандур пријави једног Романа — аргатина, од којих из разних околних села врло много њих е пролећа у варош долазе, да би ту посла и заслуге нашли. Потпоручик рече пандуру, да пусти Романа унутра.

„Но, сад ће се комедија отпочети,“ рече потпоручик полугласно, накашља се и стави се још у крућу и званичну позитуру. Од мог стола могло се све видети. Могао сам посматрати потпоручика и оне, што улазе унутра.

Роман је ушао унутра са скрушеним лицем. Капу је оставио на пољу на штапу.

„Шта желиш?“ осече се на њега потпоручик, а он се трже, бади летимични и узверени поглед по соби, па

отпоче муцајући: „Дошао сам, милостиви господине, да се потужим на ужасну неправду. . .“ И потпуручик и тужилац говорили су романским језиком. Потпоручик није га ни питао, да ли зна српски, јер зна, да Роман неће друкчије по романски говорити, па ма да баш и зна други који језик.

„Шта је било?“ запита потпоручик истим гласом као и пре.

„Много је било. Нећете ми веровати, милостиви господине, али тако ми бога и светог еванђеља баш све је истина. Ја сам не само до Дунава био, него сам прешао и Тису. . . био сам у Бачкој, али оваква чуда још не видех.“

„Немој ти мени ту ваздан говорити,“ осече се на њега још оштријим гласом потпоручик, који је иначе сушта доброћудност, али из праксе зна, да мора с многим људима оштрије поступати, ако хоће, да њихова ствар до краја дође. Иначе речима и тужакању никад краја. „Кажи у кратко, за што си дошао амо, или ћу те истерати на поље. Можда и затворити.“

„Опростите, милостиви господине, али ако овде не нађем правде, ја ћу и на самог цара терати ствар. . .“

„Говори брзо!“

„Дакле: ми сиромаси као сиромаси не можемо да „фруштукујемо“ белу кафу, него мало киселих краставаца, сувих риба, питија, или што се иначе нађе.“

„Немој околишати и вазда ту говорити, јер —“

„Молим, молим,“ прекиде га тужилац. „Дакле: Мени се данас проктело да „фруштукујем“ питија. Дођем на

омао смшкати. Чекао је под капијом, чекао и чекао, да је већ и њојзи било, тешко. Да ли се „тешко“ што га оставише толико да чека, то ће оп знати. Напоследку дође и краљевски повереник. Оп дође, да оног дана не дође у сабор. Шта сам сутра дан видео и шта ћу још видети у Карловцима то ћете ви видети у идућем броју „Стармалог.“

Ө.

У ш т и п ц и.

Краљевски повереник држи у српско народно црквеном сабору говоре на мађарском језику. Још ће доћи време, да посланици тога сабора морају ићи у Бају, да слушају мађарске курсове.

Сутра, 12. септембра пада св. А в т о н о м и ј а. Герман ће издати налог, да се има тај дан избрисати из календара.

Неколико корачи од карловачког двора лежи на три стотине кола ђубрета. Герман чека да се накупи пет стотина кола, па ће онда дати однети.

Но ако се скорим изнесу из самог двора једна једина кола, онда ће на брзо бити све и чисто и почињено.

Карловачка црква личи, гомили рушевина. Баш као да ју је Герман благословио.

пијаду и купим од баба-Марте тањир питија. Седнем на земљу, извадим из торбе хлеб и иза паса бритву, па тако сам јео. Појео сам прво дрхтавицу, а за тим и месо, па кад сам хтео баш да сладим, а баба-Марта истрже ми тањир и изручи га псету своје, и ето за то је тужим.“

„Па бог с тобом човече, за што да је тужиш? Појео си дрхтавицу, појео си и месо, па шта ћеш више? Она је узела тањир, јер је то њезина својина и ти немаш шта више да тражиш.“

„Јест“, ал није ми дала да олижем кости, него их је бацила њезином псету, а ја сам поштено платио десет новчића за тањир питије, па није право, што ми није дала да засладим доручак.“

Потпоруџик мал' што није прснуо у смеј, али се ипак свладао и строго званичним гласом одговори тужиоцу:

„Иди сад лепо кући, а ја ћу већ дозвати бабу-Марту и строго је казнити, што ти није дала, да олижеш кости.“

„По сто пута вам хвала, милостиви господине, али молим вас лепо, немојте је осудити на затвор, него нека ми да за бадава још један тањир питије, па ћемо бити измирени.“

„То је већ моја ствар, а сад одлази,“ и тужилац за тим оде, непрестано се захваљивајући, а потпоруџик се окрете према мени и запита ме: „Шта велиш на ово? Овакве тужбе морам сваког дана расправљати, а при том не смем из званичне позитуре изићи. Кажем ти, полицајни је чиновник прави мученик.“

„Ако је, бар је весео,“ додадох ја и наставих препи-

Браћа Бугари изведоше револуцију без крви. Сад је на пово проглашено ванредно стање у Србији — да неће тамо бити опет крви без револуције.

Београдске званичне новине уређују се веома тромо. Тек у последњем броју јављају да је у Србији опште опсадно стање. Међутим то стање влада већ од четир године.

Бугари баш показаше, да воде бугарску а не бугарску политику.

Ө.

Пуштула привлачи.

Пре неколико година, кад је Ч-ски учитељ дурбином посматрао поплављену Границу, рећи ће му неки обешањковић, кога сви под именом „Гуравог Стевана“ познаваху: „Ала господине, шта ви то радите?“ На то му учитељ одговори: „Та ето гледим, како је потопљена Граница!“ А „Гурави Стеван“ ће га даље запитати: „Како то може бити, кад је то тако далеко?! Учитељ му одговори: „Ово је пуштула, па привлачи!“ „О, господине,“ рече му на то Стеван, „окрените ту пуштулу горе, па видите, је ли близу ускрс!“ Учитељ му одговори: „Богме, није!“ На то Стеван: „А ви будите тако добри, па га — привуците, јер досади ми се овај дуги пост!“

Жеравица.

сивање, а међу тим уће унутра у канцеларију једна поста-рија жена-паорка.

„Но, ево још једне вечите тужитељке!“ прошапута, потпоруџик.

„Завеса се дигла, друга радња комичне игре отпочиње. Благо теби, бар сваког дана уживаш у позоришту, у којем се увек представљају ориџинална дела!“ приметих му ја.

„Но, које ми добро доносиш, сека-Јело?“ запита је потпоруџик.

„Да је добро, не бих овамо дошла, господине, али је зло, наопако зло. Дошло је време, да човек скрсти руке па да жив легне у гроб, само да не гледа чуда и покре, што данас људи чине.“

„Наопако, сека-Јело, да није дошао већ смак света?!“

„Богме је ту већ. Али шта ћу ја јадна, кад нам власт не ваља? Да сам ја капетан, ја бих већ знала да направим реда, али овако горе је него у Турској. Да бог сачува, каква су сад времена наступила.“

„Па шта ти се то тако страшно догодило, сека-Јело?“

„Зар још ниси чуо?“

„Нисам.“

„Но, и то ми је лепа власт! Поред тебе могли би зликовци по вароши покрасти и поклати, а ти господине још не би ништа знао. Ја не знам, за што наш капетан држи толике пандуре, кад нису ни за шта. Хеј! кад је био мој покојни у служби — ти га знаш, господине? Таквог пандура не добије више наша варош.“

Знам, знам, сека-Јело. Ко се не би јако сећао покојног Марка? Него мачимо се тога, већ реците, за што си се

*

Ђира. Даклем Анђелић је рекао проти Беговићу „не будите Жирондисте!“

Спира. Прота Беговић баш није жирондиста, пре би му се могло рећи да је **јакобинац**.

Ђира. Аха, — он-ко-би-на-ц.

Спира. Зашто није прота, — хоћу рећи владика Бранковић дошао

на сабор.

Спира. Кажу да је болестан. Има рану на табану.

Ђира. Боље би било да је пре три године имао рану на табану, а сада да ју нема он, него владика, — хоћу рећи прота Беговић.

П у с л и ц е.

□ Кнез бугарски сад тек види да има добре поданике. Ујединили се за по дана.

≡ Каква је разлика данас између Срба и Бугара? — Бугаре благосиља ујединење, а нама грозни унија.

△ Анђелић ове године није ишао никуд у бербу — јер та га реч сећа на бербера.

* „Удов прота жалостива нота.“ — Ту сам нову пословицу чуо ових дана у Карловцима.

потрудила доведе. Време је кратко, а ти знаш, да ја и других партаја имам, па не могу с тобом непрестано говорити?“

„Знам, знам, господине. Нека те бог поживи са твојом женом и — а имаш ли и деце?“

„Мани се тога, јер ако одмах не пређеш на ствар, ја ћу те морати отпустити.“ рече потпоручик оштријим гласом.

„Но, но, немој се одмах љутити, господине. Ја сам хтела само да зажелим здравља и свако добро твојој деци, ако их то јест имаш.“

„Хвала лепо! А сад на ствар,“ наложи јој потпоручик врло озбиљним и строгим гласом.

„Лепа ствар до душе! Него ево шта је: Имала сам петла, каквог ни владика није имао. Велики па жут као злато, а перје му лепше, него што је на шеширу, кад се наш војнички доктор упаради. Перје му није зелено било, али онако сјајно, китњасто и коврчасто не би могао направити ни какав Немац мајстор, а Немци могу баш све. А што је био певац — о боже, та да је човек био, могао би за певницом појати! Кад ноћу почне ударати својим крилима и кад својим гласом наговести зору — ех онда га је било милина слушати и ја држим, да ни славуј не би могао лепше кукурекати. Тај петлао био је дика и понос моје куће, а читав ми комшилук завидео. И ето, господине, том петлу дошли су моји душмани главе.“

„А знаш ли, ко му је дошао главе?“

„Да богме да знам. Сиромах тај петлао спавао је у авлији на багрени, но једне ноћи довукле су се оне лоле и бадавадије из другог шора, онај Пера Дивов, за тим

□. Посланици су у Карловцима пре свега морали дуго чекати на отварање. То је знак рђава времена. Али у чекању смо се ипак изведбали. Даклем ако узмога бити, — знаћемо чекати и дочекати и боље време.

×. Напредњаци су тако далеко одвели Србију, да ће се после њих морати натрашке поћи, да би се дошло куд треба.

— Ништа зато што нам је комесар мацарски говорио, — ми зато ипак ваља да му одговоримо — српски.

* * „Наше Доба“ док је кефкало, кефкало, а сад већ и уједа. То су сасвим конзеквентне п а с и је п а с и је.

δ Знате ли како Ђурковић мисли о санирању повреда? — Он мисли да треба Анђелићу викати О с а н а! — па је онда испуњено обећање четврте тачке кикиндске.

≡ Два су мњења у публици, једни мисле да ће се сабор наш, као сваки цвет, сам из себе развити, — а други мисле да ће га комесар развијати. Даклем развијања ће бити свакако, само је питање да ли онаког или оваког.

Сима Којин и Алекса Гурин, па су мог петла са дрвета украли, однели својој кући, тамо заклали и појели и сад, макар што су ми при као смрт, те не марим ни да их видим, они ми се још подсмевају и чим ме виде на улици, а они замном кукуречу.“

Ја писам могао писати, већ сам се сав тресао од смеја а и потпоручик се није могао уздржати, него и он удари у смеј.

„Дакле ти држиш — рече јој потпоручик угушујући силом смеј — да су твог петла украли и заклали Пера Дивљаков, Сима Којин и Алекса Гурин?“

„Тако је, господине. Нико други, већ баш ти бангалози, јер кад сам ја сутра дан почела кукурати за мојим петлом, а они су стали код моје тарабе и довикивали ми „Кукуречу, сека Јело! А где ти је петлао?“ Ајде што су га украли и појели, али за што да ми се подсмевају и да свугде за мном кукуречу, те ме већ и деца узела у славу. За то сам дошла, да се тужим, а ако овде не нађем правду, онда ћу тужити читав наш мађистрат, јер заклања лопове и бангалозе“

„Ни бриге те није, сека Јело. Сад ћу ја те лоле научити памети. Седи тамо само на диван,“ и потпоручик зазвони, а пандур уђе унутра. „Иди — рече пандуру — и одмах ми дозови Алексу Гурина, Симу Којина и Перу Дивљака. Познајеш ли их?“

„Познајем, господине,“ и пандур оде, да изврши заповест, а сека Јула седе на диван. У том уђе и један занатлија унутра.

„А ви сте дошли због оне украдене славине,“ рече потпоручик.

Још приде попа Гргеча!

Дошао и-шки начелник Ј. Хрват на румски избор за срп. нар. цркв. сабор, да кортешује. Видевши га један од свеснијех Румљана (Т. Б.) рећи ће му: „А шта ћете ви овде, та ви знате, да је ово чисто српски избор!“ Начелник ће на то одговорити, да он зна, какав је то избор и да је дошао, да за германовог кандидата кортешује. Србенда Румљанин чувши то рече: „Е па знате шта, господине! Дајте ви нама вашег Штросмајера, а ми ћемо нама дати Германа и ако хоћете уз то још приде попа Гргеча!“ Начелник оде на то као поливен врућом водом не рад ваљда трампити с нама.

Жеравица.

Проба пера.

СХХХИV.

Слово и дело.

„Сваки човек, пре ил после,
Мора испит' горку чашу.“
Тако често поп Андрија
Придикује пастви својој

Ал то нису празне речи,
Та наука није лажва,
Јер поп Андра како учи
Он и ради увек тако.

Он пред подне јежедневно
Грк-Васиној болти хита, —

Спусти чашу енглиш-бит'ра,
— Ради бољег апетита.

СХХХV.

Ad vocem: „лој.“

Чивут Хајман био је
Лиферант у боју,
И онда је живео
К'о бубрег у лоју.

Владао се баш како
Доликује Крезу,
И кад год је звиждао,
Била ј' химна кнезу.

Али кад се доказало,
Да је вар'о јако,
Онда су га повијали,
А он је све скак'о.

Продали му спајилук
У накнаду штета —
Тад нестале лоја
— И лојалитета.

СХХХVI.

Из мог детинства.

На дуд сам се пењ'о
Двеста-триста пута.
Многи су ме вид'ли, —
Ал о том се ћута.

„Да,“ одговори занатлија.

„Одмах ћу довести ствар у ред,“ и потпоручик опет звани, а унутра уђе други пандур. „Доведи ми из затвора Анту Белина, којег смо јуче због пијанства и изгреда затворили и код кога се нашла славина од месинга.“ Пандур оде, а сека Јела устаде узбуђено са дивана. Неки велики немир је њоме овладао, а ја, посматрајући је, чудио сам откуд се тако напрасно променила. Међу тим потпоручик рече мени: „Тај Анта Белин има обичај, да одлази у приватне куће и бајаги иште флашицу вина за пробу, јер има винског трговца, који је намеран да купи већу количину вина. Док газда натегачом вади вино, он донде прегледа подрум и чим спази славину од „месинга“, збрише је и прода је после за два три форинта. То му је болест.“

У том уђе Анта унутра.

„Дакле Анто — отпоче потпоручик — признајеш ли, да си овом господару украо славину.“

„Нисам, господине, тако ми бога!“

„Па како се створила славина у тебе?“

„Не знам ни сам. Био сам пијан, па не знам ништа.“

„Кад си био пијан, за што ниси загризао у обруч, него си узео славину?“

„Ја не знам ништа. Знам само, да су ме пијаног овамо дотерали ни крива ни дужна.“

„Како сте ви приметили, да вам нестале славина?“ запита потпоручик занатлију.

„На један сат — одговори занатлија — пошто сам Анти дао пробу, хтео сам да отачем вино, али не могах наћи славину и ако сам је видео, кад сам први пут био у

подруму. Посумњао сам одмах на Анту, те за њим у потеру. Нађем га у оближњем бирту, али је био већ пијан. Заиштем од њега славину, али он са мном да се потуче. У том на срећу прођоше туда пандури и за тим отераше Анту пијаног овамо у варошку кућу.“

„Ето — прихвати Анта — и он сам каже, да сам пијан био.“

„Па ја ти све опраштам, Анто, само да добијем моју славину натраг рече занатлија.“

„Узми је с милим богом,“ одговори Анта.

„Молим ти се лепо, господине, опрости Анти. Видиш, да је био пијан, па није знао, шта ради,“ умеша се сад у разговор и сека-Јела, а глас јој је необично дрхтао.

„А откуд ти да молиш за Анту?“ запита је потпоручик.

„Та опрости му само — одговори сека-Јела стидљиво — па ћемо те позвати у наше сватове.“

„Но кад је тако — говорио је потпоручик смешећи — нека му је просто, јер веће му казни не треба, него што ће тебе узети. — Али шта ћемо с оним бангалозима, што кукуречу за тобом?“

„Кад ти Анти прашташ, ево ја и њима праштам,“ одговори она, па оде с Антом на поље. За њима је отишао и занатлија са славином, а ја сам могао довршити преписивање дотичног акта. Преписивање могао сам свршити за неколико минута, а трајало је по сата.

А само једанпут
Спао сам са дуда, —
Е, о томе у селу
Причало се свуда.

Г—д—н.

И тако су помрли.

Било је то у револуцији. Три сина погинула у једној породици. Сви су били тужни. И мала Ленка и она се снујдила, па ће на једном онако у тузи рећи: „А што је та револуција сад била?! За што није била пре, па да су погинули они стари — и онако су помрли!“

Жеравица.

Из гимназије.

Професор М. Г. предаје филозофију на једног сата непрестано је нешто булазнио о бесмртности душе. Има, рече, у нашем народу и пословица о души н. пр. „Нема ни петка за душом;“ — зна л' ко још какву? Један брзоплет рече одма; ја знам: „Т р л а б а б а л а н д а ј о ј п р о ђ е (с а т) д а н.“ Па ди је ту душа? наљути се Г. — У баби — одговори брзоплет.

Гиган.

Г р о ж ђ е.

(Пародија песме „Гвожђе“ од З.-Ј. Ј.)

Кад је Боже земљу ствар'о
Није хтео да је празна;
Рекао је да се по њој
Разливају пића разна.

Ал' ево ти сузним оком
Један анђо к њему дође,
Молио га, преклињ'о га,
Да не ствара земљи грожђе.

„Не дај, боже, земљи грожђа,
Од грожђа се вино гради,
А са вином знаће човек
Од невоље, шта да ради.“

„Пиће вина до год може
Па још уз то: Многа лета!
И дотле ће пит' и певат',
Док не падне крај бурета.“

„Па да човек, слика твоја,
То проклето вино пије,
Од паметног луд постане —
Онда боље да га није!“

„Не брине се“, бог му рече —
Заболет' га неће глава,
Кад с' опије, кад год усхте,
Он ће моћи да с' испава.“

„А мамурлук кад га снађе,
Не ће требат твоје молбе,
Као лек ће он од греша
Себи скуват' грешне — чорбе.“

Срла.

Преводи са страних језика.

Do, dedi, dabo. — Одн'о деду даба.

Audaces fortuna juvat. — Ау, даће фор-
туна јуве.Se nem szöke, se nem barna. — Нит је
сека, нит је барна.Jetzt ist Alles neugierig. — Јецн је све
нов Ириг.

Dominus vobiscum. — Домин је ваш кум.

Et cum spiritu tuo. Еј куме, је л' то твој
шпиритус.Itt a szó, hola tett. — Ево со, ди је тета?
Гиган.

Изреке једног жееномрзца.

Љубомора оно тражи, што није рада да нађе.

Познавао сам жену, која да не заборави заклетву
верности, привеза чвор на својој марами.

Кад жена нема лепе зубе, онда се с очима смеје.

Тешко је стање удовичко: девојачку постојаност треба
да прикаже, а без неискуства девојачког.Што се тишије заљубљеници разговарају, тим се боље
разуму.

Нема верније робиње а немилосрднијег тирана од жене.

Жена намигуша је прави ветроказ, само се онда не
окреће, када захрђа.

Љубавна страст у накао вуче, али преко раја.

О којој жени много говоре, зацело је хрђава, — о
којој ћуте, зацело је — гадна.

Када човек изгуби главу, жена нађе панучу.

Деколетажа више показује, нег' што је слободно а
каше нег' што би хтела.Када би жене креирале какву банку, брзо би их по-
стигао „крах“, јер би оне сваки пољуб и наклоњ за готов
новац узимале.На сто становника пада 1 тврдица, 5 пијапица, 1
научењак, 4 паметна, 1 луда и — 46 заљубљених!Свака честита жена има једног кућнег пријатеља,
свог мужа. — Остали кућни пријатељи су кућни непри-
јатељи.

Превео Срдан.

Опроштај нежне мајке са својом дечицом.

Збогом остај, слатки Којо, —
Како су ти сузне очи!
Чувај ми га, добра дојо,
Немој заспат' до поноћи.

А ти Лело, прљо моја,
Окупај се, субота је.
Буде ли ти дуго време,
Ено куце, нек ти лаје.

Ти, Ђокице, миран буди,
Видиш да је кењкав Бата;
Не плаши га с гусеницом,
Знаш да од тог фрас га хвата.

А ти, Бато, рђо лези,
Грозницу си јуче им'о;
Немој ништа вечерати,
Да доктора не трудимо.

Теби, Перо, немам каде
Сада пропис да нашпартам.
Е па сад је све у реду —
А ја идем да се картам.

С.

Извинио се.

Имао један официр форишицу, који му је уз остали посао свако после подне још и црну каву кувати морао. Једног дана поквари се решетка за цеђење кафе и официр се није ни надао кави. Ал' кад он после подне кући дође, а форишица каву, па пред њега. На то ће он зачуђено запитати: „А на чему си тако ти бога, процедио каву?!“ „Па па обојак!“ одговориће форишица. Официр се на то разљути и стане га грдити, што је процедио на обојак каву, а форишица, да се извини, брже боље одговори: „Та нисам, господине, па чист обојак, већ — на прљав!“

Жеравица.

Баба и кожух.

После револуције остало је све босо и наго у једној српској породици. Само отац — кога су звали иначе „баб-бом“ — имао је кожух, а они сви други били су без зимњег одела, те се нису усуђивали изаћи на хладноћу, па су с тога непрестано бабу слали које куд, јер је имао кожух. „Иди, бабо, донеси сламе, ти имаш кожух!“ „Палози, бабо, ватру, ти имаш кожух!“ „Донеси воде, бабо, ти имаш кожух!“ Говорили су тако непрестано „бабини“, а баба их је слушао. Најпосле пошљу бабу да купи ракије. Баба оде и купи је, но тек што је донео и метнуо ју на сто, сви као из једног грла повикаше: „Иди, бабо, нацепај дрва, ти имаш кожух!“ Док је кукавни баба нацепео дрва и унео унутра, дотле су његови поцопали ракију, па чим уђе рекоше му: „Е, бабо, иди донеси другу ракију, ако хоћеш, да пијеш, јер ми смо попили сву ракију.“ Оде баба и донесе и другу ракију, но тек што је донео и опу, пошљу га опет некуд, па док се баба повратио, попише и другу ракију. А кад баба то виде, разљути се, скиде кожух, па п'у с њим у пећ. „Ето сад немам ни ја више кожуха.“

рече баба, „па не ћете ме више слати које куде, јер имам кожух. Аратос и кожуха.“ И тако се баба стресао и кожуха и — беде.

Жеравица.

Из чивутског света.

Швахкопф: Шта ти је, што се дереш ко луд?
Перлграу: Како неби плакхао, кад је г. рабинуш данас придхиковао, да ћемо прахом и пхепелом постати?!
Швахкопф: Па зато плачеш! Да си од злата, могао би плакати, јер би онда изгубио 100 процент!!

Сусмаул: Шта си ручао?
Ганефкrogen: Нисам ништа!
Сусмаул: А вечерао?
Ганефкrogen: Погрејао сам ручак.

Коби: (будећи свога друга војника) Давиде устај!
Добују!

Давид: (скочивши из сна) остави ме нећу лицитирати.

Кракселхубер: Шта? Тхи и суботом крадеш Давиде?!
Давид: Ја нисам артхадокс.

Бимзенштајн: Да ли пушите господине?
Соненгланц; Дакако. Пушим.
Бимзенштајн: Но па дајте ми једну цигару.

Шмалцфлекелес: Грозно! Ужасно!
Гриншпан: Шта се догодило?? . . .
Шмалцфлекелес: Гедалјех Блаудуфт фалзифицирао „веклу“!! . . .
Гриншпан: Тако си ме уплашио, већ сам помислио да је јео сланине.

Срдан.

Новије књиге и листови

послате уредништву на приказ.

Апостоли и еванђеља у празничке и недељне дане преко целе године с преводом српским и са више одабраних слика из св. писма од епископа Платона. За школску и домаћу потребу. Текст исправљен а превод на ново прегледан и дотеран. У Новом Саду издање српске крижаре браће М. Поповића. Штампарија дра Светозара Милетића. 1885. Цена 80 повч.

Јавни зборови, Србомађедонаца и Старосерба, држани у Београду, Нишу и Барањи у фебруару и марту 1885 г. као и састанак београдских великошколаца од 10. марта 1885. о бугарским тежњама на Мађедонију. У Београду штампарија народне странке 1885.

Гарница Лазе Нанчића за чланак „Омладини.“ Од С—д—на. У Вршцу 1885. Штампарија Ветла и Веронића.

Лош се могу добити сви бројеви „Стармалога“ од почетка до данас.

ШКОЛСКЕ КЊИГЕ

КОЈЕ СЕ МОГУ ДОБИТИ

У ШТАМПАРИЈИ А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМ САДУ

ево су ове:

Буквар са сликама за срп. осн. шк. ново издање	16	н.
Упутство уз буквар за основне школе	10	”
Црквено слов. буквар са читанком ново издање	16	”
Читанка за други разред српске осн. школе	24	”
Читанка за трећи разред српске осн. школе	28	”
Читанка за четврти разред срп. осн. школе	34	”
Читанка за први и други разред нижих занатлијских школа, тврдо укоричена, 306 стр.	90	”
Рачунски примери за уч. 3.-ћег разр. осн. шк.	8	”
” ” ” 4.-ог ” ” ”	8	”
” ” ” 5.-ог ” ” ”	10	”
” ” ” 6.-ог ” ” ”	8	”
Зоологија за учитељске и више девојачке школе	80	”
Историја Угарске, са уводом у историју света за ниже разреде средњих школа написао Др. Фрања Рибари, с мађарског превео проф. Милан А. Јовановић. Свеска I.	60	”
” ” ” II.	60	”
Велика катавасија	1.	—
Мала катавасија	20	”
Ћимнастичке игре са сликама. Део I.	1.	—
Одабране народне песме за учење на изуст у срп. основним школама друго издање	10	”
Дисциплинарна правила за учит срп. осн. шк.	10	”
Наставни план за срп. нар. учитеље	20	”
Нове метарске мере	10	”

Ко дакле жели да горње књиге из прве руке добије, нека се обрати подписатој накладној штампарији од које ће добити највећи књижевски рабат. Иначе могу се ове књиге добити и у свима српским књижеварама. **Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.**

Сад је баш у штампи и за кратко време угледаће света: Читанка за четврти разред српске основне школе одобрио српски народни црквеношколски савет. Цена 34 новч.

РЕД ШЛОВАЊЕ.

Пошт. лађа 1885. до
од 15. марта даље наредбе.

Од НОВОГ САДА у ТИТЕЛ: (товарна лађа-уторником и петком увек после 7 сати у вече.
Од НОВОГ САДА у ТИТЕЛ и станице НА ТИСИ: Средом и недељом у 5^{1/2} сах. после подне.
Од НОВОГА САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: уторником, средом, петком и недељом у 5^{1/2} сах. после п.
Од НОВОГА САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: Средом, петком и недељом у 5^{1/2} сах. после подне.
Од НОВОГА САДА у ЦАРИГРАД преко РУШ-ЧУКА-ВАРНЕ: Недељом у 5^{1/2} сах. после подне.
Од НОВОГА САДА у БУДИМПЕШТУ: Сваки дан у 10^{3/4} сах. пре подне.
Н. Сад. 12 марта (28. фебр.) 1885. Агенција.

ОГЛАСИ.

ФРАЊЕ ХРИСТОФА
БЛЕШТАВИ

ЛАК ЗА ПОД,

без мириса, брзо се суши и трајан је.

Са својих практичких особина и једнострукости у употреби згодан је за самосвојно лаковање патоса. Собе после 2 сата могу се употребити. Има га у разним бојама (које су као год и масне) а и без боје, који патосу само блеска даје.

Углед и упутство за употребу налазе се код стоваришта.

Фрања Христоф, Берлин и Праг.

Проналазач и творничар правог блештавог лака за под.
Стовариште у Н. Саду код Љ. Стефановића.

3—6

ЛОЗ ИНКА МОЈА ОВА ЈЕ:

„Незнатна заслуга, солидна израда, ваљана каквоћа, савесно и тачно пошпавање, омогућава и чини ОГРОМАН ПРОМЕТ.“

Најмањи налог довољан је, да се сваки о каквоћи и солидној изради увери, да би ме сваки могао савесно свом пријатељу и познанику топло препоручити.

Кошуља од енглеског ширтинга без огрлице са манж. 90 н. ф. 1.— 1.25 а са огрлицом 1.50.

Кошуља од шифона, брилијантне израде 1.75—2.— 2.25—2.50

Кошуље од ирлендер и Rumburger-платна 2.75 3.— 3.50 4.— 5.—

Кошуље за децу у разној боји и величини —.75 до 1.25. Гаће од Ризен-платна са свитњаком 65 н. 80 н. 95 н. 1.— од платна ф. 1.50.

Гаће од енглеског Söreg-а француски крој с дугметима 1.50 1.75 до 3.—

Rumburger гаће франц. фасон 1.75, 2.—, 2.50, 3.—

Кошуље од фланела у разној боји 2.50 3.— 3.50 4.—

Крогнова 4-ростручни најновији фасона 1/2 туц. 90 н. 1.— 1.25. 1.50.

Маиџетне 4-ростручне елегантног фасона 1/2 туц. 1.25 1.50 2.— 2.50 3.—

Поша за исечене пруслуке 30 н. 35 н. 40 н. 45 н. до 1.50.

Поше за високе пруслуке од 20. 30. 40. 50. 60. 70. до 1.50.

Игле са имитираним камењем од 15. 20. 25. 30. 40 н. Из злата 6. кар. 1.50 2.— до 3.—

По туц. цепни марама орубљене и опрате 70 н. 90 н. ф. 1.— 1.25. кончане: по туц. 1.50 1.90 2.— до 4.— Кончане уткани бордира по туц. 2.50 3.— 3.50 до 6.— Исте с монограми по туц. 3.— 3.50 4.— 4.50.

Чарапе за господу, пругасте ил у боји по туц. 2.80 3.— 4.— 5.—

Чарапе Американске по туц. 1.50 2.— 2.50. Fil чарапе 90 н. до ф. 1.50.

Рукавица најбољих и најновији фасона за господу салонских 90 н. 1 20 1.50 1.90. Зимњи 1.80 2.— 2.50. Постављени кожни 1.10 1 80 до 3.50.

Умољавам да се при наручини тачно обележи мера врата, дужина рукава, дужина гаћа од појаса доле. Рекламације на чисто одржато и неповређено рубље примам на измену. Налог ваља слати искључиво на адресу:

Wäsche Atelier des Th. Wezilits Surov Wien 2—3 I. Schwertgasse № 4.